

ДРАГАН ХАМОВИЋ

ПОЧАСНЕ СТРАЖЕ

ТАМИШ

Чему ли се нада, шта ли сад замишља
Нека добра душа крај тихог Тамиша?
Још ако наиђе на спомен-стратиште
У селу Јабуци, док влада затишје
Над местом где мноштво гушених сени је
Смешано с прашином од Петрохемије?

Душа се осврне: из смера Панчева,
Ванлинијски транспорт библијских плачева.
Тамиш мутан, мутав, надамак увору,
Не мари за расу од себе уморну,
Од зле историје и наде напукле,
Не обазире се на случај Јабуке.
Јер Тамиш оклева, брижан при уласку,
Жртва превођења у масу дунавску.

Још путем, невољни, купци и прекупци
Издишу у дугој, спорој душегупци,
Сваки дан помало, у тачним ратама.
Душа се загуши, све теже схватана.
Кадар је замрзнут. Гдекад се зањишу
Тополе, почасна стража на Тамишу.

САВА ШУМАНОВИЋ, ВЕЛИКА ГОСПОЈИНА 1942.

Кренух из купатила међу моје Шиђане,
Махом слабо познате и нерадо виђане.
Шест ујутро одбија гонг са кућног сахата
Док ме двојка спроводи, строга – не и бахата –
Грађанима чија су занимања полезна,
Који раде, не маре за молера болесна.
Ја, Сава, ошамућен, талац уља ланена,
Никоме од користи, нека ме и занема...
(Пре двадесет година већ ме једном убили,
Критиком на изложбу слика младог кубисте!)
Одводе ме одавде, можда неком засмета
Сремски колор зачудни и обилна расвета
Пределима женственим, куд се тела податна
Сунчају и купају? Тајна није одата.
Један сам од стотина у робљу без откупа.
На Успење полазим, уземљен и окупан.

СВЕДОКУ МАСАКРА СРБА У ГЛИНСКОЈ ЦРКВИ
1941. ГОДИНЕ И СТАРЦУ ИЗ КОЛОНЕ 1995,
ДОБЕГЛОМ У СРБИЈУ

„Зидови су прећутали и срушили се.”

Иван В. Лалић

Не могу да оћутим, Љубане Једначе,
Твоје удвостручене, репризне недаће!
Да изнова отпаци људски испредњаче
Веровао ниси – а колоне гледаће
Наставак паклене повести предачке.

Може се и ћутати, замукли Љубане,
Хладан, са узвисине властите урбане:
Умност таква није иначе ни спремана
За бављење давним и одурним темама,
Захвалност дугујући и текстописцима
За верзију што их сувише не исцима
Него окривљују, с туђим текстом сагласни,
Менталитет обострани, сумрак балкански.

Нема глинског храма, себе се и не сећа,
Не би издржао даљи налет несрећа.
А повест бивше цркве не узнемирава
Изузетна, избирљива и бића бирана:
Знају да смо створења рођена једнака,
Сем рода Сијукса и Љубана Једнака.

БАТУТ

Установа покретна професора Батута
Учила и лечила, век скоро, па заћута...

Сад у српско-вирусном одбрамбеном рату те
Помињу свакодневно – мој Милане Батуте...

Патрон брижни прискаче, у надошлој муци је
Змијски цар, чуваркућа главне институције!

Кључну реч им шапнути, по челима млатнути,
За менторе не маре нови супербатуте...

Староме се раштрка дуга брада двокрака,
Надзирући висински склоп мера и корака

Који још пресклапају свезналице надуте,
Елементе другима недоступне, Батуте!

Магли се у главама, свак живи ту залута,
Утуткани именом заснивача Батута.

НАГОРНИ КАРАБАХ

(Јермени који живе у граду Карвачар
у Нагорном Карабаху почели су да пале
своје куће након објаве о предаји
делова те области Азербејџану...
„Дали су нам до поноћи да одемо...”)

Од кућа иду, брале, Јермени,
С јужних страна области кавкаске,
За победу, и даље, неспремни,
За све друго ретко кад закасне.

Домове селе, сеју пожаре:
Огњем губитку цену снизити...
Не очекују да их пожале,
Ти тврдокорни монофизити.

Јермени стижу, где је Јереван,
У се загледан, себи неверан?
Доста је граду својих немира!

Оче, упути стару магарад:
За Јереваном дрежди Арарат,
Али и сила што све негира